

[Udenrigsministeren.]

kræfte over for hr. Niels Helveg Petersen, at sådan er det. Jeg kan blot nævne ét eksempel, og jeg nævner det, fordi det vakte beklagelig lidt opmærksomhed herhjemme, også mange steder, hvor man ellers er meget ivrig efter at tale om det nordiske. Da vi havde det sidste nordiske udenrigsministermøde i Stockholm den 30. august, sluttede vi som sædvanlig ved disse møder med et communiqué, og jeg kan rolig sige — jeg skal ikke svare for mine forgængere — at det er i hvert tilfælde det stærkeste og mest kontante nordiske communiqué, der er vedtaget på et nordisk udenrigsministermøde i den tid, jeg har været med til disse møder. Der er altså ikke dér tale om nogen forsømmelse. Jeg vil også sige, at det er mit indtryk, at det mange gange er af værdi for de nordiske udenrigspolitiske drøftelser, at vi tager del i de europæiske drøftelser.

Hr. Morten Lange kom med en bemærkning om, at vi var tvunget til at tale med én stemme. Da det nu drejer sig om hr. Morten Lange, vil jeg ikke sige, at det var sagt mod bedre vidende; det ville jeg have sagt, hvis det var hr. Gert Petersen, der havde fremsat denne udtalelse, men han fremsatte den heller ikke, for han ved, det er forkert. Jeg skal nøjes med den ene kommentar til hr. Morten Langes udtalelse. Der er ingen, der tvinger os på dette punkt.

Når hr. Gert Petersen tog ordet, var det jo, fordi hr. Niels Helveg Petersen, forstod jeg, havde beskyldt ham for at udøve et mesterstykke i demagogi. Den beskyldning vil jeg heller ikke gøre til min. Jeg går ud fra, at for at det kan være et mesterstykke, må man ikke gribes i det, og da det er så åbenbart let at påvise, at talen ikke var i overensstemmelse med de faktiske forhold, vil jeg nødig betegne den som et mesterstykke.

Hr. Gert Petersen pegede bl. a. på, at der i udenrigsministeriet var blevet ansat ca. 5 gange så mange embedsmænd, som der var tale om i forbindelse med EF-tilslutningen. Hr. Gert Petersens tal er ikke rigtige i den sammenhæng, hvori hr. Gert Petersen fremsatte dem. I det sluttal, hr. Gert Petersen kom op på, var for det første iberegnet de stillinger, som vi har måttet bede om i det departement i udenrigsministeriet, der ikke har med markedssagerne at gøre, og som

først og fremmest var foranlediget af sikkerhedskonferencen. Vi har talt meget om sikkerhedskonferencen; den har også været berørt af flere her i dag. Der er vel ingen, der tror, at det arbejde, der blev gjort i Helsingfors, og det arbejde, der nu gøres i Genève, kan gøres, uden at vi må have forstærkning. Den forstærkning har vi fået, og jeg gætter på, at det kan hr. Gert Petersen ikke have noget imod.

Der er en anden gruppe, der også skal modregnes i tallet for at få det til at stemme. Det er de stillinger, vi rent midlertidigt har fået, så længe vi har formandskabet. Jeg er meget sikker på, at finansudvalget ikke havde bevilget disse stillinger, hvis vi havde benyttet det halve års formandskab til at puste administrationen urimeligt op. Derfor blev disse stillinger i vidt omfang søgt som midlertidige og vil falde væk igen efter formandskabets udløb. De tal, som hr. Gert Petersen kom med, er altså ikke rigtige.

Hr. Gert Petersen var også inde på, at vi tilstræbte en politisk union. Jeg skal straks indrømme, at hr. Gert Petersen selv rettede det til „europæisk union“. Det ville være en grov beskyldning at antage, at det kun var, fordi hr. Gert Petersen vidste, han her ville blive korrigeret. Jeg er helt sikker på, at han ude omkring i landet retter det med samme hurtighed, som han rettede det i sit indlæg her i dag. Det er en europæisk union, vi taler om, og ikke en politisk union. Videre raillerede — hedder det vist med et godt dansk ord — hr. Gert Petersen over, at vi søgte at adskille de to dele af EF-samarbejdet, at vi forsøgte at skille den del, som traktaten dækker, den del, hvor der er tale om overnationale institutioner, den del, hvor der er tale om overnationale beslutninger, fra de konsultationer, de rådslagninger, som det udenrigspolitiske samarbejde består af, og han understregede, at vi gjorde det ved at holde møderne i forskellige byer. Jeg gad egentlig vidst, hvad hr. Gert Petersen ville have sagt, hvis vi ikke havde respekteret denne adskillelse, hvis vi ikke havde respekteret, at de udenrigspolitiske drøftelser nu engang i henhold til Luxembourgrapporten, der danner grundlaget, afholdes i formandskabets hovedstad, det vil altså sige i dette efterår i København. Jeg synes netop, det er ét af beviserne for, at denne adskillelse holdes.